

Тропчо не ше.

Черното дяволче го сграбчва и хопъ — въ коша. Вдига го на гръбъ и хайде. Тропчо се разтреперва отъ страхъ. Иска да вика — не може. Гласъ нѣма.

— Не бой се де, — казва дяволчето. — Нали ще отидемъ на долнята земя.

Излизатъ на улицата и право къмъ гераня. Дяволчето стѣпва въ кофата и потъватъ надолу. Става тъмно като въ рогъ. Тропчо нищо не вижда. Само рогата на дяволчето свѣтятъ като два ножа. Най-подиръ спиратъ предъ една желѣзна врата. Дяволчето слага кошчето, сѣда на единъ камъкъ и въздъхва:

— Много се уморихъ. Охъ!

Изведнажъ вратата скръцва и сама се отваря. И гледа Тропчо: долниятъ свѣтъ. Черни хора ходятъ по нивитъ, сбиратъ снопи. Товарятъ ги на колата и подкарватъ къмъ селото. Нѣматъ волове, все биволи. Биволитъ имъ голѣми като училището, а снопитъ като кжшитъ. Хората високи като кавака предъ гераня. Тропчо не може да стигне до колѣнетъ имъ. Житнитъ класове голѣми, голѣми, а зърната имъ като орѣхи. Надолу задъ нивитъ пуши село. Голѣмо черно село. Черквата му като балканъ, а камбанарията се губи, забита въ небето.

Тропчо гледа тая силна земя, гледа и не може да повѣрва на очитъ си. Обръща се къмъ дяволчето, което си играе съ опашката, и то му се вижда като мушичка. Какъ ли е могло туй мъничко черничко да го донесе на гръбъ.

— Коя е тази земя? — пита Тропчо.

— Долнята, — отговаря дяволчето.

— А защо хората сж тъй голѣми и страшни?

— Защото сж пили отъ мечешкото кланденче жива вода.

— Заведи ме и азъ да пия.

Дяволчето грабва коша.

— Влизай вжтре!

Тръгватъ. Вървятъ, шо вървятъ, стигатъ една гора. Дърветата и

